భవబంధాలు

కప్పగంతుల మల్లికార్జున రావు

ధైర్యం, పట్టుదల ముందు పుట్టి వసంతసేన తర్వాత పుట్టింది. ఉడుంపట్టు. అనుకొన్నది సాధించందే నిద్రపోదు.

అయితే రూపసినని గర్వించటానికి అందగత్తె కాదు. దర్జాలుపోయి అహం ప్రదర్శించటానికి ఆమె సిరిసంపదలున్న యింట పుట్టలేదు. తాతలనాటి గొప్పలు చెప్పుకొందామన్నా ఆమె కుటుంబానికి చరిత్రేలేదు.

ఆమెకున్న 'షెడ్యూలు కేస్టు' అన్న బిరుదొక్కటే ఉపయోగమైనది. కానీ దాన్ని వుపయోగించుకోటం ఆమె కిష్టంలేదు.

ఎలా పుట్టిందో ఏమో కానీ ఆమెకు హైస్కూల్లో చదువుకొనే రోజుల్లోనే డాక్టరు కావాలన్న కోరిక పుట్టింది. పట్టుదలగామారింది.

అయితే అంత చిన్న మనిషి అంత పెద్ద కోరికను ఎలా తీర్చుకొనేటట్లు? ఎన్నో అవరోధాలే!?

అన్నిటినీ అధిగమించింది. పట్టుదలకు, తెలివితేటల్ని జోడుచేసి రాణించింది. మెడిసన్‌లో చేరింది.

మూడో సంవత్సరములో వుండగా ఆమె ప్రొఫెసర్ దృష్టిలో పడింది. ప్రొఫెసర్ దత్ పదహారణాల ఆంధ్రుడు. పూర్తిపేరు పురాణం వెంకటసుబ్రహ్మణ్య దత్తాత్రేయులు.

ఆంధ్రుడే అయినా దత్‌కు మెడికల్ రంగంలో అంతర్జాతీయ ప్రఖ్యాతి వుంది. అద్భుతమైన మేధావి. పనికి వచ్చే స్టూడెంట్స్‌ను నిముషంలో స్పాటవుట్ చేయగలడు. రోగాన్ని డయాగ్నైజ్ చేసినట్లే తన స్టూడెంట్సునూ డయాగ్నైజ్ చేసేయగలడు.

క్లాసులో ఆయన పాఠాన్ని వోసారి వింటే చాలు బుర్రకలా విషయం అతుక్కుపోతుంది. అయితే ఆయన 'మూడి'. మాంచి టెంపోలో పాఠం చెప్తూచెప్తూ అకస్మాత్తుగా ఆగిపోతాడు. ఉత్సాహంగా మాటలాడుతూ వున్నట్లుండి నిరాశా నిస్పృహల్లోకి జారిపోతాడు.

వసంతసేన వాళ్ళ క్లాసుకు పాఠం చెప్తూ చెప్తూ మధ్యలో ఆగి ప్రశ్న వేశాడు. అది ఆయన వాళ్ళకు తీసుకొంటున్న మొదటిక్లాసు. పైగా మూడీ ప్రొఫెసర్ అని పేరు. సమాధానం చెప్తే ఏమవుతుందో, చెప్పకపోతే ఏమవుతుందో?

తెల్సికొందరు, తెలియక కొందరు మౌనం వహించారు.

వసంతసేన ఠక్కున లేచి సమాధానం చెప్పింది. 'గుడ్' అంటూ ప్రశ్న మీద మరో ప్రశ్న వేశాడు. దానికీ సమాధానం సరిగ్గానే చెప్పింది.

'యు ఆర్ ఎన్ ఇంటలిజెంట్ గార్ల్' అంటూనే కాస్సేపు ప్రొఫెసర్ ఆమెవైపు పరిశీలనగా చూశాడు. అకస్మాత్తుగా మూడ్ మారిపోయింది.

'డిడ్ యూ లౌ ఎనిబడీ?!' ప్రొఫెసర్ నుంచి యిలాంటి ప్రశ్న నాశించని వసంతసేన ముందు భయపడింది. తర్వాత బాధపడింది. క్లాసంతా టెన్షన్ అయింది.

'నువ్వు ఎవరినైనా ప్రేమించావా?'

వసంతసేనకు యిప్పటికి ధైర్యం వచ్చింది. కోపమూ వచ్చింది.

'యింకా నయం. ఎవరినైనా హత్య చేశావా అని అడిగేరు కాదు? పాఠానికి మీ ప్రశ్నకూ ఏమిటి సంబంధం? తెల్పుకో గోరుతున్నా'

క్లాసంతా ఆమె ధైర్యానికి విస్తుపోయింది. 'అమ్మడూ యిక డిగ్రీ నీకు చేతికొచ్చినట్లే. ఇంటికెళ్ళి ధైర్యాన్ని తింటూ బతుకు తల్లీ' అనుకొన్నారు మనసుల్లో కొందరు.

ప్రొఫెసర్ దత్ మాట్లాడలేదు. కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. మొహాన్ని చేతిలోకి దూర్చేశాడు.

ఒక్కడే కొడుకు అతనికి. అమిత తెలివి తేటలుగలవాడు. అక్షరాలా తనకు వారసుడు కావల్సినవాడు.

కాని అందగాడు కాదు. అద్దంలో తన రూపాన్ని ఎప్పుడూ చూచుకునే అలవాటు చేసుకొన్నాడు. చూచుకొనే కొద్ది తను అనాకారినన్న భావన. బాధ! దిగులు!

ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ పెరిగింది. 'అనాకారిత్వం వెనుక ఎంత తెలివితేటలుంటేనేం?' అన్న నిస్పృహ. కాస్తంత దోవ తప్పేడు.

అందాలవైపు, ఆకర్షణలవైపు మనసు మొగ్గింది. యుక్తాయుక్త విచక్షణ నశించింది.

అందచందాలకన్నా, తెలివితేటలు, వ్యక్తిత్వం విలువైనవి అని గ్రహింపచేయటానికి దత్ చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ వృధా అయ్యాయి.

మెడిసన్‌లో చేర్చాలనుకొంటున్న సంవత్సరంలో—

ఓ అమ్మాయిని ప్రేమించాడు. కాదు. వ్యామోహించాడు. తనకన్నా పెద్దది. చాల అందంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంటుంది. అయితే చిరునామాలేని మనిషి!

'నువ్వు ప్రేమించాననగానే సరే! నిన్ను నేను ప్రేమించవద్దూ? ఏం చూచి ప్రేమించమంటావ్?' గడుసుగా అంది.

చిన్నబుచ్చుకొన్నాడతను.

'పోనీ ఎలాగోలాగ నిన్ను ప్రేమిస్తాను. కానీ నీ ప్రేమకు చిహ్నం ఏమిటి?'

'ఏం కావాలో చెప్పు.'

'ధైర్యం, సాహసం కావాలి.'

'అంటే ఏం చెయాలి?'

'ప్రస్తుతానికి - మీ అమ్మ మెళ్ళోవున్న వజ్రాలహారం తీసుకొచ్చి యివ్వగలవా?'

వజ్రాలహారం! అది చాలా ఖరీదైనది!

తల్లికైతే — రూపాయల్తో కొలవలేనంత ఖరీదైనది. పెళ్ళినాడు తండ్రి యిచ్చిన అపూర్వమైన బహుమతి అది!

అయినా దొంగిలించాడు — తల్లి మెళ్ళో వజ్రాలహారం. ప్రేమకోసం కాదు. అందం కోసం. తనకు లేనిదాన్ని స్వంతం చేసుకొందామన్న తపనలో!

తన తల్లిమెళ్ళో వజ్రాలహారం వుందని ప్రేయసికెట్లా తెలిసిందా అన్న ఆలోచనైనా రాలేదు. విచక్షణను నశింపచేసే 'ఇంపల్స్'లో ఆ పని చేసేశాడు.

అంతే. ఆ పిల్లకు దగ్గరయ్యాడో లేదో తెలీదు. కానీ తల్లిదండ్రులకు దూరం అయ్యాడు.

పోలీసుల విచారణలో ఎన్నో కథలు—

ఆ పిల్ల గేంగ్ లీడరని-అతనూ స్మగ్లర్స్ గ్రూప్‌లో చేరాడని!

ఏమయితేనేం? ఎటుపోతేనేం? అతని ఆచూకీ తెలియలేదు. అతను తిరిగి రాలేదు. ఒక జీవితం వృధా అయింది.

తండ్రి ఆశ మంటకల్సింది. వారసుల్లేని జీవితం-ప్రాణంలేని జీవం!

ఎవరెవరి పిల్లల్నో విజ్ఞానవంతుల్ని చేయాల్సిందే! తన వాడిని మాత్రం చక్కదిద్దుకోలేక పోయాడు. నా వాడని చెప్పుకోటానికిప్పుడు ఎవరూ లేరు.

అందానికి తెలివితేటల్ని అంతగా ఆకర్షించి చంపే శక్తివుందా?

మేధావుల్ని సైతం పిచ్చి ఆకర్షణలు అంత మూఢుల్ని చేస్తాయి!

ఈ ఆలోచనలు వచ్చినప్పుడు ప్రొఫెసర్ దత్ బేలెన్స్ కోల్పోతాడు. పిచ్చి ఆలోచనలు వస్తాయి. అంతలోనే నిగ్రహించుకొంటాడు.

ఇప్పుడూ అలాగే చేశాడు.

'అయాం సారీ!' అంటూ చివాలున లేచి క్లాసువదిలి వెళ్ళేడు!

* * *

వసంతసేన ధర్డు యియర్ పరీక్షలో తప్పుతుందనే అనుకొన్నారంతా. దానికి తోడు ఆ నాడు పరీక్షరోజు ఆమె శవాన్ని 'డిసెక్టు' చేస్తుండగా ప్రొఫెసర్ ప్రత్యేకించి వచ్చి పరిశీలించాడు కూడా!

'ప్రొఫెసర్ని నేనేం తప్పు అనలేదే! ఒక వేళ అన్నా, అంతమాత్రానికే పరీక్ష ఫెయిల్ చేసేటంత శిక్ష విధిస్తే అది నా దురదృష్టమే కాదు. మొత్తం విద్యావిధానానికే దురదృష్టం. మేధావుల్ని నేనంతతప్పుగా అంచనా వేయను. నా కర్తవ్యం నేను చేశాను. మంచి మార్కులతో డెఫినెట్‌గా పాస్ అవుతాననే నా అంచనా.'

ఆమె అంచనా తప్పుకాలేదు. వసంతసేన మంచి మార్కులతో పాసయింది.

కాని ప్రొఫెసర్ దత్తు మాత్రం ఆమెతో మాట్లాడలేదు. క్లాసులో ప్రశ్న అడగలేదు.

ఈలోగా ఆయన కొడుకు కథ అందరికీ తెల్సిపోయింది. ఎవరో ఆ కొడుకు ఫోటో పట్టుకొచ్చారు కూడా. కొడుకు విషయంలో ఆయన పడుతున్న ఆవేదనని గురించి కథలు కథలుగా చెప్పుకొన్నారు. ఇంకా యిప్పటికీ కొడుకు వస్తాడని ఎదురుచూస్తూనే వుంటాట్ట!

వసంతసేన యివన్నీ తెల్సేక ప్రొఫెసర్ గారిని వొకసారి ఏకాంతంగా కల్సి క్షమాపణ చెప్పుకోవాలనుకొంది కూడా. కానీ ఆ అవకాశాన్నే కాదు—అసలు తనతో మాట్లాడే అవకాశాన్నే యివ్వలేదు ప్రొఫెసర్. విష్‌చేస్తే సన్నగా తల నాడ్‌చేస్తాడు. అంతే!

అలాగే కాలం గడిచిపోయింది. ఇన్నాళ్ళ కోరిక తీరేకాలం, కష్టాలు గట్టెక్కే కాలం దగ్గరికి సమీపించింది.

భవిష్యత్తుపై కొత్తకోరికలు - వూహలు ఆశలు-భయాలు!

డాక్టరుకోర్సు చదివినా వుద్యోగాలు చిక్కటం లేదు. ప్రైవేటు ప్రేక్టీసు పెట్టుకోటానికి అప్పటికే పేటకో డాక్టరు వెలిసేడు. ఇక పల్లెటూళ్ళకు వలసలు పోవాలి. లేకపోతే ఫారిన్ వెళ్ళే ఛాన్సు సంపాదించుకోవాలి.

ఇంత చదువు చదివి పల్లెలకు వెళ్ళి అక్కడ పాలిటిక్స్‌లో పడి నలిగే సాహసం కాని, 'దేశసేవ' పేరిట త్యాగాలుచేసే కోరిక కాని ఎవరికీ లేవు. ఒకరికి చెప్పాల్సిన కమ్మటి ఆదర్శపూర్వకమైన వూహ అది. ఆచరించేది కాదు.

అంచేత చాలామంది ఫారిన్ ఛాన్సులవేట ప్రారంభించారు. కొందరు 'యం.డి'లు, 'యమ్మెస్'లు చదివే ప్రణాళికలు వేస్తున్నారు.

ఫారిన్ పోవాలనుకొనేవాళ్ళు హౌస్ సర్జరీ కూడా అక్కడే చెయ్యొచ్చునన్న ఉద్దేశ్యంతో, ఛాన్సుకోసం ప్రొఫెసర్ దత్తును ఆశ్రయిస్తున్నారు. 'కాకా' పట్టటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆయనకున్న పెద్దపెద్ద కాంటేక్ట్సు అందరికీ తెల్సు. ఆయన వొక్క లెటర్ రాస్తే ఏరోప్లేను ఎక్కేయొచ్చని అందరి ఆశ.

'పోట్లాడినా మార్కులు వేస్తున్నాడు గదవే వసంతా. మరోసారి పోట్లాడి చూడు. ఫారిన్ ఛాన్సు గూడా యిప్పిస్తాడేమో!' మిసెస్ చంద్రావతి వసంతను పొడిచింది.

మిసెస్ చంద్రావతి ప్రస్తుతం వసంతసేన క్లాసుమేటు. కాని వసంతసేన యస్సెల్సీ చదివేరోజుల్లోనే ఆమె మెడిసిన్‌లో చేరింది. ఒక్కో సంవత్సరాన్ని రెండుచేత, మూడుచేత గుణించుకొంటూ యిప్పటికి అక్కడికి చేరింది. ఈలోగా పెళ్ళయింది. పిల్లలుకూడా పుట్టేరు. పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు. ప్రొఫెసర్‌కి ఎందరి చేతనో రెకమెండేషన్ చేయించింది. ఊహు! అందుకే ప్రొఫెసర్ అంటే ఆమెకు మంట! తప్పకుండా పాసయ్యేవాళ్ళంటే ఆమెకు అంతకన్నా మంట!

'ఒకరు నాకు మార్కులు వేసేదేమిటి? నేను స్వశక్తితో, స్వయంప్రతిభతో సంపాదించుకొంటున్నా. అలాగే అర్హత వుంటే రెకమెండేషన్ లేకుండానే ఫారిన్‌ఛాన్సు వస్తుంది. నామీద నాకు ఆత్మవిశ్వాసం లేకపోతే కదా? వొకరిని ఆశ్రయించాల్సింది? కాకా పట్టేఖర్మ నాకేంటి?,

మిసెస్ చంద్రావతి నోరు మూతపడింది. కాని ఎలా తెల్సిందో యీ విషయం ప్రొఫెసర్‌కి తెల్సింది.

'ఏరొగెన్సీ హేజ్ లిమిట్స్. అహంభావానికి కూడా హద్దులుంటాయి. అందమో, తెలివితేటలో తమకున్నాయని యితరులని కించపర్చటం, చులకనచేయటం-డాక్టరు వృత్తిలో చేరబోయే వాళ్ళకు తగని లక్షణం. ఐ డోంట్ లైక్ సచ్ స్టూడెంట్స్ టు బికమ్ డాక్టర్స్. అలాంటి వాళ్ళు డాక్టరు కాకపోతే సమాజానికి మంచిది. నేను సంతోషిస్తా.'

ఏదో సందర్భంలో క్లాస్‌లోనే అన్నాడు. ఆ మాటలు వసంతసేన నుద్దేశించి అన్నవనే అంతా అనుకొన్నారు. కానీ వసంతసేన గుమ్మడికాయ దొంగలా బుజాలు తడుముకోలేదు.

'నన్నేనని నే నెందు కనుకోవాలి? నాకు అహంభావం లేదు. ఆత్మ విశ్వాసం, గౌరవం

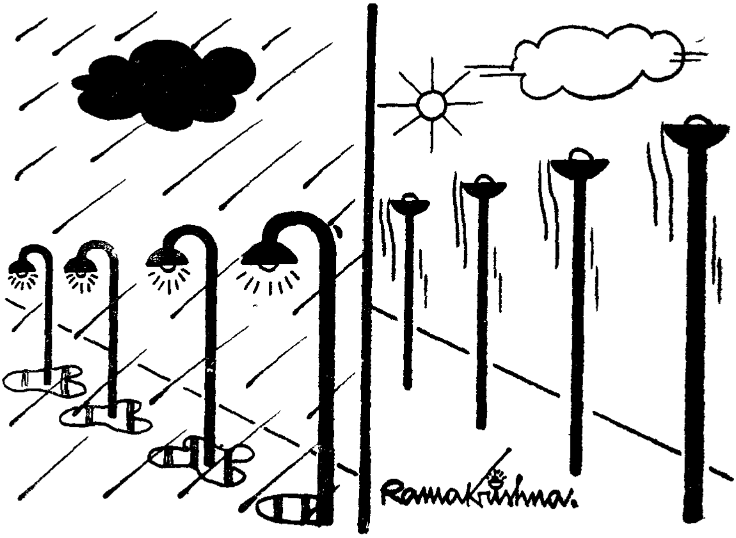

మాత్రమే వున్నాయి. ప్రొఫెసర్ చెప్పిన అహంభావులు, క్రూక్స్ చాలామంది వున్నారు క్లాసులో.'

*　　　*　　　*

ఫైనల్ యియర్ పరీక్షలు వస్తున్నాయి. సర్జరీ పరీక్షకు ముందు—

ఆపరేటివ్ సర్జరీ డెమోన్‌స్ట్రేషన్ చేయమన్నారు.

మార్చ్యుయరీ నుంచి శవాలు వచ్చాయి.

వసంతసేన తనకిచ్చిన శవం అబ్డామిన్ ఓపెన్ చేస్తోంది.

ఒక్క తెలియని శవం కడుపులో వజ్రం!

పరీక్షగా శవం మొహంవైపు చూచింది.

ప్రొఫెసర్ దత్ కొడుకు ఫోటో గుర్తుకొచ్చింది. మొహాన అసహ్యమైన గంటు. సొట్ట ముక్కు. పైకి పొడుచుకొచ్చిన పళ్ళు.

సందేహం లేదు. ఆ శవం ప్రొఫెసర్ కొడుకుదే.

ఆమె మనస్సు, బుద్ధి చురుగ్గా పనిచేశాయి.

ఒక్కగా నొక్క కొడుకును పోగొట్టుకొని, ఏకాంతంగా, మౌనంగా ఏడుస్తున్న ప్రొఫెసర్ దత్ రూపం కళ్ళముందు మెదిలింది.

ఢిల్లీ సుల్తానుల్లో ఒకడైన బాల్బన్ కల గుర్తుకొచ్చింది.

పిడికెడు గుండెల్లో, గంపెడు మనోవ్యధను కుక్కి మూతపెట్టి అణచివేసి పైకి నిబ్బరంగా కన్పించే ప్రొఫెసర్—

దిక్కులేని స్థితిలో చచ్చిన కొడుకు శవం - తన విద్యార్థుల పరీక్షా వస్తువుగా వచ్చిందని తెలిస్తే—?

ఆ శవంలోని లోపల భాగాలను, అంగాంగాలను తన విద్యార్థులు సరిగా గుర్తించగలరా? లేదా? —అని తనే పరిశీలించాల్సి వస్తే....?

ప్రొఫెసర్ దత్తు స్థితిని వూహించలేకపోయింది!

అమెను తల్లి 'ఇంస్టింక్ట్' ఆవహించిందో క్షణం! ప్రొఫెసర్ దత్ పిల్లాడిలా కన్పించాడు.

అంతలోనే తన కోరిక—కర్తవ్యం—

ఆపరేటివ్ సర్జరీ చెడగొట్టే పరీక్ష ఫెయిల్ చేసే వీలులేక పోవచ్చు. కాని అసలే ఆయనకు తనపై మంచి ఇంప్రెషన్ లేదు.

తను చేసిన పనిని చూచి కోపగిస్తే? చిరాకు పడితే?

ఆ దిగుల్లో, కోపంలో, తను సర్జరీ పరీక్షలో

ఫెయిల్ అయితే?

ఏమైనా ఆలోచించే వ్యవధిలేదు. ఏ క్షణంలో నైనా ప్రొఫెసర్ చెక్ చేయటానికి రావచ్చు.

వసంతసేనలోని స్త్రీ "ఇంస్టింక్ట్" గెలిచింది. ఆమె వో నిశ్చయానికొచ్చింది.

శవం కడుపును చిందరవందరంగా కుట్టేసింది. కుట్లతోనే మొహాన్ని పోల్చలేనంతగా మార్చివేసింది. శరీరశాస్త్రరీత్యా, మెడికల్ పద్ధతుల ప్రకారం అన్నీ తప్పులే. అంతా అకటా వికటమే!

కానీ మానవతా దృష్ట్యా....?

ప్రొఫెసర్ రానే వచ్చాడు. ఒంటరిగాకాదు- మరికొంతమంది స్టాఫ్‌తో——

వసంతసేన చేసిన పనిని చూచాడు. శవాన్ని వో క్షణం పరిశీలించాడు. వసంతసేనకు పిచ్చెక్కిందనుకొన్నారు మిగతా డాక్టర్లు.

'వాట్ యీజ్ దిస్ నాన్సెన్స్?'

చిరాగ్గా కోపంగా అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

'అయాం సారీసార్. నేర్చుకొన్న అనాటమీ అంతా మర్చిపోయాను. మనుష్యుల కడుపుల్ని, గుండెల్ని కోయలేను. ఎవరైనా కోస్తే అతికించ గలనేమో ప్రయత్నిస్తాను. నన్ను ఫెయిల్ చేయండి ఫర్వాలేదు.'

'సందేహం లేదు వసంతసేనకు మతి పోయింది.'

లేబ్‌నుంచి పరిగెత్తి పారిపోతున్న ఆమెను చూచి అంతా అనుకొన్నారు!

ర ర ర

అంతవరకూ పాటల్తో, పరిహాసాల్తో, బాత్‌రూం కూనిరాగాలతో మోగిపోతున్న ఆడపిల్లల హాస్టలు వొక్కసారి పంక్చర్ పడ్డ ట్యూబ్‌లా గయింది.

'ఉప్పు' అన్ని గదులకు అందిపోయింది. ప్రొఫెసర్ వస్తున్నాడు!

పిల్లల్లా రూముల్లో నక్కి చూస్తున్నారు కొందరు. మరికొందరు తలుపులు తెరిచిపెట్టి పుస్తకాలువేసుకొని బల్లముందుకూర్చున్నారు.

'అంత ప్రొద్దున్నే హాస్టలుకెందుకు విచ్చేస్తున్నట్లో——మహాచక్రవర్తులవారు?'

'యింకెందుకు? వసంతసేనను దేశ బహి

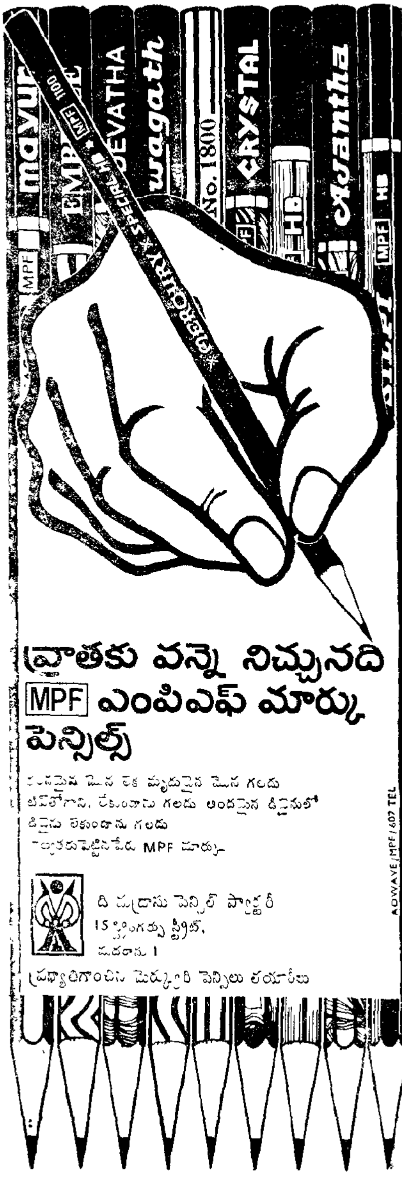

ష్కరణ చేయటానికే.'

'బ్రిష్ అనుకొని పెద్దపులి మీసాలతో ఆడుకొన్న ఏమగును?'

'కండోలెన్సు మీటింగుకు కారణంబగును.'

'హుశ్....'

వసంతసేన కిదేం తెలియదు. నిన్నటి సంఘటన తర్వాత ఆమె బుర్ర ఖాళీ అయిపోయింది. అప్పుడు మూసిన తలుపు యింత వరకు తెరవలేదు.

'అమ్మా వసంతసేనా.'

పాత కంఠం, కొత్త పిలుపు. వులిక్కిపడి లేచింది.

ప్రొఫెసర్ దత్ లోపలికొచ్చాడు. వెంట వచ్చిన పరివారం వాకిట్లోనే దిగబడిపోయారు. కూర్చోమనకుండానే కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తలుపులు బార్లాగా తెరచే వున్నాయి.

'యిప్పుడే లేస్తున్నావామ్మా? అంతలోనే వాడిపోయావు? నిన్నటి సంఘటన నిన్ను బాగా కదిలించివేసి వుంటుందికదూ?'

తుఫానుకు ముందు శాంతతకాదుకదా!?

"గుండెలు కోయటం, కడుపులు చీల్చటం కూడా డాక్టర్లు మానవతా దృష్టితోనే చేస్తారమ్మా. అది వృత్తిధర్మం. కానీ, నిన్న నువ్వు చేసిన ప్రయోగం అంతకన్నా విలువైనది. చిట్లిన గుండెకాయను పూర్తిగా పగిలిపోకుండా చేయటానికి ప్రయత్నించావు. కానీ, ఆ ప్రయత్నంలో నీ నేర్పువల్ల పోటుపోయిన గుండెను అతికించావ్! గొప్ప డాక్టరు వవుతావని నిరూపించుకొన్నావ్."

'డాక్టర్. '

'నో. ఎ ఫాదర్. యిప్పుడు నీ ముందు నిల్చున్నది వొక తండ్రి. కొడుకును పోగొట్టుకొన్న వొక తండ్రి.'

వసంతసేన ఏం మాట్లాడగలదు?

'శవాన్ని చూస్తునే నా కొడుకును పోల్చుకొన్నాను. చచ్చిపోయాడే అని మనసు ఏడవబోయింది. కాని నీ సమాధానం విన్నాక తెల్సింది డాటర్—నా కొడుకు నేనూహించినట్లు నీ రూపంలో ప్రత్యక్ష్యమయ్యాడని! ఇంత పెద్ద ప్రొఫెసర్‌కు యింత స్వల్ప అల్ప సెంటిమెంటేమిటనుకొంటే అనుకో. ఎవరైనా అనుకోనీ. కానీ ఇది నిజం. చిన్న పిల్లవైనా ఎంత ఔదార్యాన్ని చూపేవమ్మా? ఎంత త్యాగాన్ని ప్రదర్శించావు? నౌ...యు ఆర్ మై సన్—డాటర్—ఎవ్వెరీ థింగ్. నువ్వు అవును, కాదను. నా భావన అంతే—'

యిదంతా వింటూ, చూస్తున్నవాళ్ళకి, అది కలో, నిజమో, తెలుగు సినిమానో తెలియక మతులు పోయాయి! □

'శద్దినోత్సవం'

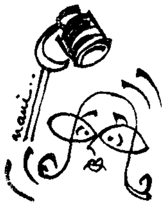

మొదటిసారిగా తెలుగుసినిమా తీసిన ఓ పల్లెటూరి ఆసామీ మద్రాసులోని పాండీబజారులో కార్లోవస్తూ తన చిత్రంలో నటించిన హీరోయిన్ని రోడ్డుమీద చూసి, ఒక్క గావుకేకతో కారాపి-ఆ పిల్లని ఖంగారుగా కార్లో ఎక్కించుకుని, ఇంటిదగ్గర దింపేసి "నా చిత్రం వందరోజుల పండుగ జరుపుకునేంతవరకు నువ్వు ఇంట్లోంచి కదలొద్దు" అన్నాడు అర్థింపుగా.

"అదేమిటి!?" అని ఆశ్చర్యపోయింది కొశ్చన్‌మార్క్ మొహంతో ఆ హీరోయిన్ పిల్ల.

"నువ్వు ఆఖరిసీనులో చచ్చిపోయావు గదా నువ్విలా రోడ్డుమీద తిరుగుతూంటే జనం నిన్ను చూసి నువ్వు చచ్చిపోలేదని నా చిత్రం చూడ్డం మానేస్తారు" అన్నాడు బావురుమంటూ.

—నాని